

Nagycsütörtök – 2012. április 5. – B év

Előrehaladott csonttrákkal szállítottak be egy beteget a kórházba. Károlynak hívták. Az orvosok látták, hogy valószínűleg már nem lehet rajta segíteni. Nagyon erős fájdalmai voltak. Néhány kemoterápiás kezeléssel azért megpróbálkoztak, de ezek végképp kiszívták a beteg maradék erejét. Lassan már ápolni sem lehetett, hiszen minden érintés szenvedést okozott neki, végstádiumba került. A felesége is csak néhány percet tölthetett vele kettesben. Az egyik este, a villanyoltás után az osztályos nővér még egy körutat tett, s halkán benyitott minden szobába, hogy egy-egy pillantást vessen a betegekre. Amikor Károly szobájába benyitott, a folyosóról beszűrődő fénycsík éppen a beteg ágyára esett. A nővér megdöbbenésében halkán felkiáltott. Az ágyon Károly a hátán feküdt, abban a pozícióban, ami a lehető legfájdalmasabb és legkényelmetlenebb volt a számára. Mellette a felesége feküdt, karját a férje eltorzult karjára hajtva. Összegömbölyödve bújt hozzá, s mélyen aludt. Lélegzete egyenletesen sípolt. A nővér először indulatosan fel akarta ébreszteni, hogy ne okozzon már a férjének ilyen kínokat. Ekkor azonban tekintete a rákos férfi arcára esett. Ő ébren volt. Rátékingetett a nővérré, s először jelent meg mosoly az arcán, amióta bekerült a kórházba. Még meg is szólalt, s nagy nehezen ezeket a szavakat suttogta: „Minden jól van. Minden nagyon jól van!” A nővér kis habozás után halkán becsukta az ajtót és könnyes szemmel tovább ment.

A Nagycsütörtök esti evangéliumban Péter ismét tiltakozik. Ismét a lehető legjobb szándékkal, legalábbis a mi emberi gondolkodásunk szerint. Ismét meg akarja menteni Mesterét valamtól, ami megalázza, ami fájdalmat okoz neki, ami nem méltó hozzá. Nem először és nem is utoljára. Emlékszünk az evangélium azon jelenetére, amikor Jézus először beszél apostolainak jövőjéről és haláláról. Péter akkor felháborodva hívja félre Jézust, és szinte kiabálva óvja ettől a fájdalmas jövőtől: „Ments Isten uram, ilyesmi nem történhet veled!” Az Olajfák Hegyén kardot ránt Jézus védelmében, amikor el akarják fogni. A most felolvasott részletben pedig az ellen emeli fel a szavát, hogy Jézus meg akarja mosni az ő lábát, és persze a társai lábát. Rabszolgák munkáját végezné a Messiás? Hogyan is engedhetné ezt! Érdemes felfigyelni arra, hogy minden egyes ilyen esetben mennyire éles hangú helyreutasítást kap Péter Jézustól. „Távozz tőlem Sátán! Emberi módon gondolkodol, s nem az Isten tervei szerint!” – mondja a szenvedése és halála ellen ágáló főapostolnak. A Getszemáni kertben szintén rá szól: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Ne igyam-e ki a kelyhet, amelyet az Atya adott nekem?” Most, az Utolsó Vacsora előtti lábmosás jelenetében pedig ismét kemény hangon figyelmezteti: „Ha nem moslak meg, nem lesz semmi közöd hozzám!” Semmi dicséret a nyilvánvaló jó szándékért, hogy Péter ennyire óvni, védelmezni, tisztelni akarja Őt! Honnan és miért ez a keménység? Ennyire nagy bünt követne el Péter azzal, hogy szeretettől vezérelve megakadályozni igyekszik, hogy bármi rossz is történjen azzal, akit szeret? Hiszen ez teljesen emberi reakció: mindenki kímélni, védeni igyekszik azt, aki fontos számára. Minden testi és lelki szenvedéstől menteni próbálja azt, akit szeret. Igen, de ebből még nem következik, hogy mindig ez is a helyes. Még kevésbé következik, hogy mindig lehetséges is. Ha pedig nem lehetséges, akkor esetleg még több bajt okoz az, aki nem képes látni, elviselni – maga is persze kínlódva - az általa szeretett személy kínlódását. Aki mindenáron közbe akar avatkozni. Igen, néha a szeretet azt kívánja meg, hogy engedjük szenvedni, megalázkodni a másikat, bármennyire fáj ez nekünk magunknak is! Engedjük áldozatot hozni, fölemésztődni abban a hivatásban, amit választott, vagy abban a küldetésben, amit elfogadott. Ilyenkor nem futhatunk el, nem fordulhatunk el! Osztanunk kell a szenvedéseit, a megaláztatását, a sikertelenségét. Jézus egyrészt azért szól Péterre mindig olyan keményen, amikor megpróbálja távol tartani a szenvedéstől, mert éppen küldetése lényegét akarja megakadályozni. Másrészt pedig azért, mert éppen ő, a főapostol, az egyház majdnem vezetője teszi ezt!

Nagycsütörtök nem pusztán az Oltáriszentség alapításának ünnepe, hanem az egyházi rend, a papság alapításáról is ma emlékezünk meg. A kiválasztott apostoloknak, és utódaiknak, a püspököknek és papoknak nagyon is jól kell tudniuk és el kell fogadniuk, hogy nem a dicsőség, a minden fájdalomtól és csalódástól mentes siker útját járják! Mekkora félreértés tanúi vagyunk akkor, amikor emberek azt hiszik, hogy ahol „Isten ügyéről” van szó, ott garantált a látványos és gyors siker! Ahol az egyház van jelen vagy működik, ott törvényszerűen mindennek rendben kell mennie! Ha pedig nem így van, akkor nagy az értetlenség és felháborodás: Hogy lehet ez? Pedig Jézus nyomatékosan hangsúlyozza a mai estén: „Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” Ezt a lábmosás gesztusára, annak lelkületére érti. Vagyis az alázat, a gyengeség hordozása mindig is küldetése lesz a papnak: el kell fogadnia, hogy az emberek bűnösök, hogy az egyházban magában is jelen van a bűn okozta sebzettség. Ezt nem szabad eltagadni, s nem lehet előle elmenekülni sem. Mindig voltak olyan csoportosulások, akik nem tudták megemészteni az egyház bűnös emberi vonásait, s elszakadván tőle a maguk „tisza egyházának” megteremtésére törekedtek. Bizonyos értelemben nemes emberi törekvés, de legalább ugyanennyire meddő is. Nem is beszélve arról, hogy nem azonosul Jézus „lábmosó” lelkületével, ami a bűnös állapot elhordozását, a sikertelenségek, kudarcok vállalását, a lassú, fáradságos és sokszor fájdalmas megtisztítást foglalja magában. A másik jézusi mondat, amit az egyházi rend szentsége alapításának tartunk, így hangzik: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Nem szabad azt gondolnunk, hogy ezek a szavak csak arra vonatkoznak, hogy fényes külsőségek között, díszes és drága ruhákban, aranykelyhekben mutassuk be a szent Eukarisztiát az apostolok utódaiként! Bizony benne van ebben a felszólításban az is, hogy amit az Eukarisztia valójában megjelenít, a keresztdozatot is be kell mutatnunk a saját életünkben! Megfeszülni a szereteteinkért vállalt áldozatban, szenvedésben: minden embernek, főként minden igazi kereszténynek kijut ebből a jézusi sorsból! Akkor pont Péternek, az apostoloknak és az Ő utódaiknak ne jutna belőle?

Nem véletlen tehát, hogy Jézus olyan határozottan és egyértelműen utasítja rendre Pétert minden olyan alkalommal, amikor arra törekszik, hogy a fájdalomtól, a gyengeségtől, a megalázottságtól távol tartsa Őt. Mert ez azt is mutatja, hogy maga Péter sem akarja felvállalni az ilyen sorsot! Amikor Jézust félti, saját félelmét is elárulja. Ez a félelem nyilvánul meg a háromszori tagadásban. Azonban a megtisztító, könnyes bűnbánat és a feltámadás élménye, s még inkább a Szentlélek kiáradása átalakítja Pétert is, fokozatosan elveszi a félelmét. Élete végére már teljesen azonosulni tud az önmagát megalázó, az emberek gyengeségét vállaló, a szenvedők mellett mindvégig kitartó Krisztussal. Ő is engedelmes lesz mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Felismeri a kereszterejét. Ne féljünk tehát mi, mai papok és keresztény hívek sem a fájdalomtól, a bűnök okozta megalázottságtól, a kudarcélményektől, sem a szereteteink, sem a magunk esetében! Jézus megmossa a mi lábunkat is, hordozza a mi keresztünket is, és ha mi is meg tudjuk ezt tenni vele egymásért, akkor a kereszténység minden emberi gyengeség ellenére erős és virágzó lesz!